

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. Бургас, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на единадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Десислава Д. Щерева
Христина З. Марева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Павел Ал. Ханджиев Въззивно търговско дело
№ 20212001000224 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от П. П. П.,
ЕГН *****, чрез адв. М.М. – САК, срещу Решение № 27А от 27.10.2020
г., постановено по т.д. № 3/2019 г. по описа на Окръжен съд - Ямбол, в
осъдителната му част.

Жалбоподателката П.П. поддържа, че в обжалваната част решението е
неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения
на съдопроизводствените правила и необоснованост. Сочи се, че с решение по
протокол от редовно проведено заседание на ОСА на “Т. Я.” АД от 25.06.2018
г. тя заедно с останалите членове на Съвета на директорите са били
единодушно освободени от отговорност за дейността им през 2017 г. Освен
това на изпълнителния директор П. било изплатено и допълнителното брутно
трудова възнаграждение за 2017 г., което съгласно договора за управление на
ответницата-въззивник следвало да се изплати след като същата бъде
освободена от отговорност по реда на чл. 240, ал. 3 ТЗ. Неоснователни били
изводите на съда на л. 16 и 17 от обжалваното решение, че разпореждането с
активите или средствата по сделките от 2017 г. било ставало през 2018 г., за
която година П.П. не е била освободена от отговорност. Релевантен бил
моментът на сключване на сделката, а именно 2017 г. Единствените сделки,

сключени през 2018 г., от сключването на които се претендирали вреди от ищеца, били договорите за разпореждане с ДМА - МПС и ППС, описани в исковата молба, договорът с “П. к.” ООД от 01.02.2018 г. за ремонтните дейности в Община Л. и договорът от 14.05.2018 г. с “Г.” ЕООД за ремонт на път III-536 Р.-Б.-С..

За процесните сделки било налице валидно взето решение от Съвета на директорите преди сключването или такова решение не се изисквало, тъй като сделката не попадала в някое от ограниченията на действията на Изпълнителния директор по чл. 17, ал. 3 от Устава на “Т. Я.” АД и чл. 7.4 от Договора за управление от 13.01.2017 г. на П., или от сключването на сделката не били произлезли вреди за ищцовото дружество.

Било доказано по делото също така, че всички плащания по процесните сделки били разрешавани и извършвани заедно от двамата членове на Съвета на директорите на “Т. Я.” АД П.П. и М. К., т.е. същите са били сключени със знанието и разрешението на Съвета на директорите. Тези доводи не били обсъдени от съда в обжалваното решение, както и постъпилите по реда на чл. 192 ГПК документи от “У. Б.” АД и “Б.СК” ЕАД. Свидетелските показания и комбинираната експертиза по делото, депозирана на 09.06.2020 г., показали, че информация за изпълнението на бизнес-програмата на П. за 2017 г. и за 2018 г. достигала ежесечно както до Съвета на директорите, така и до мажоритарния собственик “Т. г. х.” АД. При управлението на П. дружеството реализирало печалба в размер на 1 514 000 лв. Публикуваните в Търговски регистър финансови отчети били приети от Общото събрание на дружеството без възражения, бил извършен и финансов одит от сертифициран одитор.

С оглед изявленията на страните при размяната на книжата съдът е следвало да приеме по отношение на протокола на СД от 22.12.2017 г., че той действително съществува и е подписан от двама от членовете на СД – П. и С.. Съдът допуснал процесуално нарушение като не указал в доклада по делото на ответницата, че за твърдяното от нея обстоятелство не сочи доказателства.

Продадената от П.П. техника фигурирала в Списъка на негодни за употреба ДМА, неразделна част от доклада от 20.12.2017 г. на инж. М., ръководител “М.” в “Т. Я.” АД, а освен това била продадена на цена по-висока или близка до балансовата стойност на всеки актив според приетото в Решението на СД от 22.12.2017 г. Твърдението на ищеца, че Протокола на СД

от 22.12.2017 г. и Доклада от 20.12.2017 г. на инж. М. са били антидатиращи, не било подкрепено от ищцовите свидетели. Установено било, че честа практика в дружеството било подписването на протоколите за взети решения от СД от двама членове на СД, а не от всички трима, което не било пречка тези решения да се изпълняват.

Не били настъпили вреди за дружеството от процесните сделки. Независимо, че САТЕ и допълнителната САТЕ определяла по-висока продажна цена за двете МПС, същите били в изключително лошо състояние и били продадени при условията, определени в Протокола на СД от 22.12.2017 г. По отношение претенцията на ищеца за вреди от превъзлагане на работата от АПИ по Договор № РД 38-7 от 27.11.2014 г. на процесните подизпълнители се сочи, че съгласно сключения с П. договор, тя нямала задължение по всяко перо от всеки договор да постигне определен резултат, а такова задължение е предвидено за цялостната ѝ бизнес програма. Противно на приетото от съда, договорите не попадали в ограничението, предвидено в чл.7.4. от Договора за управление, тъй като били сключени по единични цени. Освен това подизпълнителите реално са работили по трите позиции от договора с АПИ, а им е било заплатено по една позиция, която била на стойност много по-ниска от общата стойност на трите и сумата, която ищцовото дружество било получило от АПИ за изпълнение на трите позиции, а видно от заключението на в.л. С. Д., отчетеният резултат при изпълнението на обекта надвишавал с 5 % предвидената печалба по договора с АПИ.

Оспорват се твърденията на ищцовото дружество за фиктивност и симулативност на четирите броя договори с подизпълнители за ремонт на улиците в Община Л., по двата сключени основни договора с Възложител Община Л.. Същите са имали своето основание и са действали в гаранционния срок по основните договори. Тъй като обаче не били настъпили дефекти в гаранционния срок и е нямало претенции от възложителя Община Л., авансовите плащания, направени по всеки един от четирите договора, са били върнати на "Т. Я." АД и по тях не се дължало лихва за забава от датата на извършване на всяко едно авансово плащане. Освен това исковете за такава следвало да бъдат предявени срещу четирите дружества от страна на "Т. Я." АД, тъй като П. към датата на завеждане на исковите молби вече не била представляваща ищцовото дружество. По делото били представени и сключените и влезли в сила спогодби по делата на "Т. Я." АД срещу

четиримата подизпълнители, в които е налице признание, че договорите са действителни. Оттук - не била налице вреда от сключването на процесните четири договора, а били направени плащания по действителни договори, прекратени впоследствие, след напускането на П..

Иска се отмяна на обжалваното съдебно решение в осъдителната му част. Претендират се съдебни разноси, включително сторените по обжалване обезпеченията на иска.

Направено е доказателствено искане при условията на чл. 266, ал. 3 ГПК да бъде приет като писмено доказателство Протокол на СД от 22.12.2017 г., подписан от П.П. и С. С., за който се твърди, че не се намира в кориците по делото.

Въззиваемият “Т. Я.” АД чрез адв. Ж. К. от АК - Ямбол е представил писмен отговор на въззивната жалба, с който тя се оспорва като неоснователна.

Въззиваемият сочи, че били правилни изводите на съда, че макар част от договорите за изработка, предмет на претенцията по т. 2 и т. 4 от исковата молба да били подписани през 2017 г., действията по приемане на извършената работа и разплащанията по тези договори са ставали през 2018 г., за която ответницата не била освободена от отговорност. Главно условие за преценка на отговорността бил моментът, към който резултатите от процесните договори са влезли като показатели в ГФО, съответно за коя финансова година са били разчетени като финансови резултати. В договора за управление с П. било предвидено, че изпълнителният директор няма право, без предварително взето решение на СД, да сключва договори за СМР над 50 000 лв. за всеки контрагент с натрупване, а при процесните договори липсвали съставени протоколи от проведени заседания на СД за такива решения.

Всички възражения, свързани с правените разплащания по сделките, приподписани от втори член на СД, от една страна, касаели вътрешните правила за контрол при разплащания над определена сума от изпълнителния директор, а от друга, не били предмет на това производство, а на т.д. № 28/2019 г. по описа на Окръжен съд - Ямбол.

Поддържат се твърденията за антидатиране на Протокола на СД от 22.12.2017 г..

По отношение на сделките с ДМА се излагат аргументи, че ако посоченото решение на СД, подписано от П. и С., е било взето във връзка с издадена по-рано заповед № 41 от 10.10.2017 г. на изпълнителния директор на дружеството за извършване на инвентаризации на активите и пасивите във връзка с годишно счетоводно приключване за 2017 г., и при вземането му е бил съобразен и Доклада от 20.12.2017 г. на инж.М., то би следвало такъв Протокол да съществува още към онзи момент.

Във връзка с претенцията за вреди, произтичащи от 4 броя договори с дружествата “С. - 2” ООД, “Д. 48” ООД, “С.” ЕООД и “Г.” ЕООД, сключени от П. като изпълнителен директор на “Т. Я.” АД, в отговора на въззивната жалба се сочи, че ответницата не е оспорила приетата по делото експертиза, въз основа на която, доколкото са били установени видовете извършени от всеки от подизпълнителите СМР, за които са определени и единичните цени от в.л., съдът е извел и посочения в решението размер на вреда съответно 5547,02 лв. със сключването на договора от 16.10.2017 г. със “С. - 2” ООД и 1023,12 лв. със сключването на договора от 14.05.2018 г. с “Г.” ЕООД.

Оспорват се и твърденията във въззивната жалба досежно четирите броя договори с подизпълнители за ремонт на улиците в Община Л.. Не била налице необходимост от сключване на т.нар. “гаранционни договори”. Наличието на банкова гаранция от изпълнителя, предварително определена и предоставена по договора за обществена поръчка, обезпечавала възложителя при необходимост да бъде извършен гаранционен ремонт и при липса на съдействие от страна на изпълнителя. Ако процесните договори за гаранционни ремонти били действителни, то връщането на изплатените суми по тях следвало да бъде оформено с прекратяване поради приключване на действието на договорите и на основание неизпълнени СМР, а не след завеждане на искиви претенции за нищожност в съда и издаване на протоколи по чл. 116, ал. 4 ЗДДС за анулиране фактурите поради липса на данъчно събитие - реална доставка по тези договори.

Оспорва се с отговора направеното доказателствено искане. Поддържа се, че представения с въззивната жалба Протокол от 22.12.2017 г., подписан от двамата членове на СД, не се намира в кориците на делото поради пропуск на ответницата, а не на съда.

Иска се потвърждаване на решението в обжалваната част. Претендират се

разноски.

Апелативен съд - Бургас, като взе предвид изложените съображения и доводи на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване, и отговаря на изискванията на закона за редовност, поради което с определение от 06.10.2021 г. е допусната за разглеждане по същество. Със същото определение е приет като доказателство по делото протокол от Съвета на директорите на "Т. Я." АД от 22.12.2017 г., подписан от П. П. и С. С..

Окръжен съд - Ямбол е бил сезиран с искова претенция на "Т. Я." АД против П. П. П.. Ищецът изложил твърдения, че в качеството си на член на Съвета на директорите на дружеството и негов законен представител в периода 01.01.2017 г. - 05.09.2018 г. ответницата е сключила неизгодни за дружеството сделки, от които са произлезли вреди.

От сключени в периода 11.05.2018 г. - 30.07.2018 г. договори за продажба на МПС и строителна техника на дружеството били причинени вреди на обща стойност 41 599 лв. от разликите между продажните цени и действителните пазарни стойности, както следва: от продажбата на л.а. Фолксваген Туарег за сумата 6500 лв. без ДДС - вреда в размер на 10 500 лв; от продажбата на л.а. Киа Спортидж за сумата 2 лв. без ДДС - вреда в размер на 6000 лв.; от продажбата на автокран МАЗ за сумата 2700 лв. без ДДС - вреда в размер на 4908 лв.; от продажбата на валяк Бомаг за сумата 2050 лв. без ДДС - вреда в размер на 10 825 лв. и от продажбата на членоварач за сумата 3100 лв. без ДДС - вреда в размер на 9366 лв.

От сключени неизгодни договори с подизпълнители за превъзлагане на СМР на цени, по-високи от възнаграждението, което "Т. Я." АД като изпълнител е получило от възложителя по договор за обществена поръчка № РД-38-7 от 27.11.2014 г. с Агенция "П. И." РД, по твърдения на ищеца настъпили вреди в общ размер от 40 027 лв., от които: по договор от 16.10.2017 г. със "С. - 2" ООД - 13 136 лв.; по договор от 16.10.2017 г. със "С." ООД - 11 762 лв.; по договор от 16.10.2017 г. с "Д. - 48" ЕООД - 11 831 лв. и по договор от 14.05.2018 г. с "Г." ЕООД - 3298 лв.

От сключени фиктивни договори с “А. к.” ООД, “С. п.” ЕООД, “П. к.” ЕООД и “Д. п.” ЕООД настъпили вреди в размер на законната лихва върху сумите, които били недължимо платени от “Т. Я.” АД на всяко от дружествата, за времето от плащането до връщането на сумите, като общият размер на тези вреди е 18 775,51 лв.

Ищецът поискал осъждане на ответницата да му заплати на осн. чл. 240, ал. 2 ТЗ сумата 100 401,51 лв. - обезщетение за виновно причинени на дружеството вреди, заедно със законната лихва от предявяването на иска до изплащането.

Ответницата оспорила иска. Възразила, че е освободена от отговорност за 2017 г., че за сделките или е имало взето решение на СД, или такова не се е изисквало, че за дружеството не са произлезли вреди от процесните сделки, че цените, платени на подизпълнителите, не са били по-високи от платените от АПИ и че сделките с “А. к.” ООД, “С. п.” ЕООД, “П. к.” ЕООД и “Д. п.” ЕООД не са били фиктивни.

С обжалваното решение окръжният съд уважил иска частично - за сумата 26 875,81 лв. заедно със законната лихва, считано от 07.01.2019 г. до окончателното изплащане. Съдът е приел, става ясно от мотивите на съдебния акт, че: (1) от продажбата на л.а. Фолксваген Туарег с рег. № ***** и от продажбата на л.е. Киа Спортидж за дружеството са настъпили вреди в общ размер от 2032,80 лв. поради продажбата им на цени по-ниски от пазарната им стойност, съответно със 748,46 лв. и 1284,314 лв.; (2) по договора със “С. - 2” ООД и по договора с “Т.” ЕООД са нанесени вреди на дружеството в размер на 6570,14 лв., съответно 5547,02 лв. и 1023,12 лв., и (3) от договорите с “А. к.” ООД, “С. п.” ЕООД, “П. к.” ЕООД и “Д. п.” ЕООД са настъпили вреди в размер на 18 272,87 лв.

При извършената служебна проверка съобразно с правомощията си по чл. 269 ГПК съдът констатира, че обжалваното решение е валидно, а обжалваната част - допустимо.

По същество в обжалваната част:

Предявен е иск на осн. чл. 240, ал. 2 ТЗ. Имуществената отговорност по чл. 240, ал. 2 ТЗ е особена отговорност за вреди на изчерпателно определени от законодателя лица, която произтича от заеманата от тях длъжност - член на съвета на директорите. Заеманата длъжност е основание за ангажиране на

гражданската отговорност на тези лица за причинените вреди на дружеството, изразяваща се в задължение за тяхното поправяне. Отговорността за имуществените последици от неизпълнение на договорно и/или органно задължение на членовете на съвета на директорите, произтича от дейността им по управление на търговското дружество. Както при всяка гражданска отговорност за вреди и във фактическия състав на чл. 240, ал. 2 се включват: противоправно поведение, вреда и причинна връзка между поведението (действие/бездействие) и вредата. Отговорността е неограничена и резултатна - възниква и подлежи на ангажиране за обезщетяване до пълния размер на вредите, които акционерното дружество е претърпяло вследствие на лошото управление. В това се включва и хипотезата, при която вследствие конкретни действия или бездействия, намиращи израз в неупражнен контрол от страна на член на съвета на директорите е причинен неоправдан разход, загуба или липса на парични средства или имущество. При всички случаи, съобразно общите правила на гражданската отговорност за вреди, последните следва да бъдат установени по вид и размер, като реално отразили се върху патримониума на управляваното дружество.

Не се спори, че в периода 01.01.2017 г. - 05.09.2018 г. ответницата П.П. е била член на Съвета на директорите на ищцовото дружество и изпълнителен директор. Съгласно чл. 17, ал. 3 от Устава на дружеството изпълнителният директор има право да сключва сделки за покупка и продажба на ДМА, да поема обезпечителни задължения с имущество на дружеството и менителнични задължения само след решение на СД. Съветът на директорите е бил тричленен и е взимал решения с обикновено мнозинство (чл. 15, ал. 2 от Устава). Между дружеството и изпълнителния директор П. е сключен договор за възлагане на управлението от 13.01.2017 г., в който е предвидено (чл. 7.4), че изпълнителният директор няма право без предварително взето решение на СД да сключва договори с предмет: изпълнение на СМР, услуги, продажба на продукция и материали на стойност над 100 000 лв.; възлагане на СМР, покупка на материали и други външни услуги на стойност над 50 000 лв.; покупко-продажба на активи на стойност над 5000 лв. Уточнено е, че ограниченията на стойностите се отнасят за всеки контрагент с натрупване. Не се спори, че с решение на общото събрание на акционерите от 25.06.2018 г. членовете на СД са освободени от отговорност за дейността им през 2017 г.

От страна на ответницата се поддържа, че претенциите са неоснователни, тъй като всички плащания по сделките, посочени в исковата молба, са разрешени и извършени едновременно от нея и от М. К., като член на СД. Действията ѝ не били “еднолични”, а извършени с разрешение и знание на СД. Този довод е несъстоятелен. Ако друг член на СД е участвал в плащанията по сделките, това би могло (хипотетично) да се разглежда като участие в увреждането, но не и като израз на разрешение или знание на СД като орган. В хипотеза на причинени вреди от едновременните действия на П. и К. би се стигнало до тяхна солидарна отговорност на осн. чл. 240, ал. 2 ТЗ, а не до освобождаване на П. от отговорност. Наличието на солидарна отговорност е извън предмета на спора, който е очертан от твърденията и исканията на ищеца.

*По претенцията за вреди от продажбата на л.а. Фолксваген Туарег с рег. № ***** и л.а. Киа Спортидж с рег. № *****:*

На 11.05.2018 г. като представляващ дружеството-ищец ответницата сключила с ЕТ “М. - М. И.” два договора за покупко-продажба на собствени на дружеството МПС. С първия договор ищецът продал л.а. Фолксваген Туарег с рег. № ***** за сумата 6500 лв. без ДДС, а с втория - л.а. Киа Спортидж с рег. № ***** за сумата 2 лв. без ДДС.

Установено е със ССЕ пред първата инстанция, че л.а. Фолксваген Туарег е заведен в счетоводството на дружеството на 27.08.2012 г. с отчетна стойност 33 700 лв.; срок на ползване - 7 години; амортизации към 11.05.2018 г. - 27 680,88 лв. и балансова стойност - 6019,12 лв., като към датата на продажбата му до пълната амортизация са оставали 1 г. и 3 месеца. Л.а. Киа Спортидж е заведен на 30.10.2012 г. с отчетна стойност 11 743,33 лв.; срок на ползване - 7 години; амортизации към 11.05.2018 г. - 9366,65 лв. и балансова стойност - 2376,88 лв., като към датата на продажбата му до пълната амортизация са оставали 1 г. и 5 месеца. На основание заповед на изпълнителния директор № 41 от 10.10.2017 г. е била извършена инвентаризация на активите и пасивите във връзка с годишното приключване на 2017 г. Изготвен бил доклад от 20.12.2017 г. относно състоянието на ДМА и предложение за бракуване, заедно с приложение - таблица на ДМА, изготвени от ръководител-М. К. М.. Процесните два автомобила - Фолксваген Туарег и Киа Спортидж - са описани като “негодни за употреба” и е предложено да бъдат бракувани.

С отговора на исковата молба ответницата е представила Протокол от СД от 22.12.2017 г. Копието на този документ, л. 286 от делото на ЯОС, съдържа подпис само на ответницата П.П., но не и на другите двама членове на СД - С. С. и М. К.. В допълнителната искова молба ищецът е оспорил доказателствената стойност на този протокол като антидатиран и създаден за целите на настоящото производство. Изрично е възразено от ищеца, че протоколът е подписан от ответницата и от С. С., но не и от М. К.. От това изявление на ищеца, съдържащо се в допълнителната искова молба, следва извод, че към онзи момент в правния мир е съществувал и е бил известен на ищеца Протокол на СД от 22.12.2017 г. с два подписа, а не с един, какъвто е този, представен с отговора на исковата молба. Това противоречие не е било констатирано и отстранено от окръжния съд чрез даване на указания до страната, представила документа. Ето защо и на осн. чл. чл. 266, ал. 3 ГПК с определението си по чл. 267 ГПК въззивният съд прие като доказателство по делото представения с въззивната жалба Протокол от 22.12.2017 г., подписан от П. П. и С. С., т.е. от двама от тримата членове на СД. Възражението на ищеца, че протоколът е антидатиран и съставен за нуждите на процеса, останаха недоказани. Протоколът е в съответствие с доказателствата по делото за извършена инвентаризация, както и със показанията на свид. П.. Обстоятелството, че ответницата и членът на СД С. живеят на съпругески начала и имат дете, са без правно значение. Протоколът от заседание на СД от 22.12.2017 г. е редовен от външна страна, не се спори, че е подписан от двама от тримата членове - П. и С., и съгласно коментирания по-горе чл. 15, ал. 2 от Устава на дружеството инкорпорира валидно решение, взето с обикновено мнозинство, а именно: одобрява да бъдат бракувани онези активи, описани в доклада от 20.12.2017 г. на инж. М., които са с нулева балансова стойност; одобрява да бъдат продадени неамортизираните активи, посочени в таблицата към доклада като "негодни за употреба", на цена по-висока или близка до балансовата стойност на актива към съответния период на продажбата и възлага и упълномощава изпълнителния директор П. да предприеме действия по изпълнение на тези решения, в т.ч. да подпише договори за продажба на съответните активи.

При това положение се налага извод, че продажбите на тези два автомобила са в изпълнение и в съответствие с решението на колективния орган. Те са определени като негодни за употреба и са продадени на цени,

надвишаващи балансовите стойности. Поради това не е налице сделка, сключена в нарушение на ограниченията, предвидени в договора за управление на осн. чл. 236, ал. 1 ТЗ, и по аргумент за противното от чл. 236, ал. 4 ГПК ответницата не носи отговорност за вреди от тези сделки. Липсва противоправно поведение от страна на ответницата, т.е. липсва една от предпоставките за възникване на особена деликтна отговорност по чл. 240, ал. 2 ТЗ. Относно продажбите на тези два автомобила претенцията за обезщетение за вреди е неоснователна и следва да се отхвърли. След като първоинстанционният съд е стигнал до обратния извод, решението му в тази част следва да се отмени и искът да се отхвърли и за сумата 2032,80 лв. заедно със законната лихва за забава.

По претенцията за вреди от договорите със “С. - 2” ООД и с “Г.” ЕООД:

В тази част обжалваното първоинстанционно решение е правилно и настоящият въззивен състав препраща към мотивите му, които изцяло споделя и не намира за нужно да повтаря. В допълнение и по повод конкретните оплаквания на жалбоподателката:

Не се спори, че на 27.11.2014 г. е сключен Договор за възлагане на обществена поръчка за “Определяне на изпълнител за извършване на поддържане (превантивно, текущо, зимно и ремонтно-възстановителни работи при аварийни ситуации) на републиканските пътища на територията на Югоизточен район, стопанисвани от АПИ, съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата”, за обособена позиция № 4 - ОПУ Ямбол с възложител Агенция “П. И.” и изпълнител Обединение “Ямбол”, в което участник е “Т. Я.” АД с предишно наименование “П. М.” АД. Възложените на изпълнителя дейности са описани в приложения. В приложение № 6.1 в Сметка № 2 са посочени “земни работи”, а видовете “земни работи” и цените им са описани приложение № 6.1.2, в т.ч. Шифър 2007: Попълване на банкети - машинно, с одобрен материал, вкл. доставка на материала ... с цена 34,99 лв./куб.м. и Шифър 2008: Попълване на банкети - машинно, с материал на възложителя, вкл. транспорт на материала ... с цена 9,99 лв./куб.м. Ясно е, че цената на дейностите 2007 и 2008, които като краен изработен резултат са идентични, зависи от това, дали изпълнителят ще разходва средства за закупуване и транспорт на материала или този материал ще е придобит и доставен от

възложителя. С Допълнително задание към договора на изпълнителя са възложени ремонтни дейности на път Ш-536 Ямбол - Р. - Б. - С. - О. к. - граница с ОПУ Стара Загора, като за дейностите по шифър 2007 е посочена единична цена от 34,99 лв./куб.м. Няма спор и се установява от извършената по делото ССЕ, че за дейностите по шифър 2007 от страна възложителя АПИ е платена цена от 34,99 лв./куб.м.

Не се спори, че с договор от 16.10.2017 г. ищецът възложил на подизпълнителя "С. - 2" ООД част от дейностите по договора за обществена поръчка, като дейностите са описани в приложение № 1, в т.ч. под № 2 - Попълване на банкети - машинно, с одобрен материал, вкл. доставка на материала ... на цена от 24,32 лв./куб.м. и под № 3 - Попълване на банкети - машинно, с одобрен материал, без доставка на материала ... на цена от 19,32 лв./куб.м. Уговорено е в договора, че за нуждите на обекта изпълнителят се задължава да купува трошен камък единствено от кариера на възложителя "Т. Я." АД. Извършените по делото експертизи не са установили счетоводни данни за такива сделки. На 23.04.2018 г. е подписан Протокол обр. 19 за установяване на извършените от този подизпълнител и подлежащи на плащане от възложителя СМР на обща стойност 41 005,32 лв. без ДДС, в т.ч. за

Попълване на банкети - машинно, с одобрен от възложителя материал: 1411 куб.м. по единична цена от 19,32 куб.м. или 27 602,52 лв. без ДДС. На същата дата ищецът-възложител извършил плащане на сумата по протокола на подизпълнителя.

Не се спори, че с договор от 14.05.2018 г. ищецът възложил на подизпълнителя "Г." ЕООД част от дейностите по договора за обществена поръчка, като дейностите са описани в приложение № 1, в т.ч. под № 2 - Попълване на банкети - машинно, с одобрен материал, вкл. доставка на материала ... на цена от 15,60 лв./куб.м. Уговорена е в договора, че за нуждите на обекта изпълнителят се задължава да купува трошен камък единствено от кариера на възложителя "Т. Я." АД. Извършените по делото експертизи не са установили счетоводни данни за такива сделки. На 12.07.2018 г. е подписан двустранно сертификат за окончателно плащане, с който са установени извършени от този подизпълнител и подлежащи на плащане от подизпълнителя дейности, в т.ч. под № 2: Попълване на банкети -

машинно, с одобрен от възложителя материал, вкл. доставка на материала: 588 куб.м. по единична цена от 15,60 куб.м. или 9172,80 лв. без ДДС, като част от обща сума по сертификата 71679,15 лв. без ДДС, която е платена на 12.07.2018 г.

От заключението на комплексната съдебна експертиза в нейната техническа част става ясно, че изпълнените от подизпълнителите дейности, макар и описани като “Попълване на банкети - машинно” фактически и реално включват съгласно сертификати от №№ 54 и 65 от 16.10.2018 г. на АПИ както СМР по позиция 2007 “Попълване на банките долен пласт”, така и СМР по позиция 8001 ”Доставка и полагане на трошен камък с подбрана зърнометрия за подосновен и основен пласт”. В резултат на това неправилно са отчетени, приети и заплатени като дейности по позиция 2007 дейности по позиция 8001, които са с по-ниска единична цена. Поради това, отчитайки реално извършените дейности по позиции и различните единични цени, експертизата изчислява, че на подизпълнителите “С. - 2” ООД и “Г.” ЕООД е платено вповече от реално престираното в размер, съответно 5547,02 лв. и 1023,12 лв. С тези суми е увредена имуществената сфера на дружеството-ищец, поради което ищцата, наредила плащанията, следва да възстанови сумите. Виждането ѝ, че за договора със “С. - 2” ООД тя е освободена отговорност, не може да се сподели. Вярно е, че договорът е сключен през 2017 г., но процесното плащане е през 2018 г. и през 2018 г. е увреден патримониумът на дружеството. В тази част обжалваното решение следва да се потвърди.

По претенцията за вреди от договорите с “А. к.” ООД, “С. п.” ЕООД, “П. к.” ЕООД и “Д. п.” ЕООД:

В тази част обжалваното първоинстанционно решение е правилно и настоящият въззивен състав препраща към мотивите му, които изцяло споделя и не намира за нужно да повтаря. В допълнение и по повод конкретните оплаквания на жалбоподателката:

По всеки един от договорите между ищеца “Т. Я.” АД, представляван от ответницата П. като изпълнителен директор, и всяко едно от посочените четири дружества са извършени плащания от страна на възложителя “Т. Я.” АД въз основа на двустранно подписани протоколи обр. 19 за извършени от дружествата-изпълнители СМР. Между ищеца и всяко едно от дружествата-

изпълнители са сключени съдебни спогодби по четири отделни съдебни, като изпълнителите са се съгласили, че по договорите с “Т. Я.” АД има пълно неизпълнение, което означава, че изпълнителите не са престирали описаните в протоколите СМР, а възложителят не е имал основание да заплаща тези СМР. Страните по спогодбите са се съгласили издадените от изпълнителите фактури да бъдат анулирани, а получените суми да бъдат върнати на възложителя, което е станало. При това положение на дружеството-възложител е била причинена вреда от неговия законен представител, който е приел за изпълнени едни реално неизпълнени СМР, поел е от името на дружеството задължение те да бъдат заплатени и е наредил недължимите плащания. Тази вреда е равна на законната лихва върху платената без основание сума от датата на съответното плащане до връщането на всяка от сумите. Първоинстанционният съд е стигнал до същите правни изводи, поради което и в тази част обжалваното решение следва да се потвърди.

При съобразяване на представените списъци на разноски и доказателства за сторени плащания страните на осн. чл. 78, ал. 1 и 3 ГПК имат право на разноски, съответно: съразмерно с уважената част - ищеца и съразмерно с отхвърлената част - ответницата.

Поради резултата на делото във въззивното производство в полза на ответницата П.П. следва да се присъдят допълнително разноски, както следва: сумата 1379,14 лв. - за първоинстанционното производство и сумата 33,47 лв. - за обезпечителното производство. За въззивното производство въззивницата има право на разноски в размер на 1753,40 лв.

В съответствие с резултата във въззивното производство ищецът има право на разноски за първата инстанция в размер на 4549,64 лв., поради което първоинстанционното решение в частта за присъдените му разноски над тази сума следва да се отмени. За въззивното производство въззиваемият има право на разноски в размер на 371,29 лв.

Мотивиран от изложеното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 27А от 27.10.2020 г., постановено по т.д. № 3/2019 г. по описа на Окръжен съд - Ямбол, **в частта**, с която е уважен искът

на “Т. Я.” АД, ЕИК *****, против П. П. П., ЕГН *****, за сумата 2032,80 лв., представляваща разлика между присъдения размер от 26 875,81 лв. и дължимия размер от 24 843,01 лв. на обезщетение по чл. 240, ал. 2 ТЗ, **както и в частта**, с която П. П. П. е осъдена да заплати на “Т. Я.” АД разноси за първоинстанционното производство в размер над 4549,64 лв., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на “Т. Я.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Ямбол 8600, ул. Д-р П. Б. № 2, ет. 3, против П. П. П., ЕГН *****, от гр. Ямбол, ж.к. З.Р. № 14, вх. А, ет. 1, ап. 2, за сумата 2032,80 лв., претендирана като обезщетение за причинени на дружеството в периода 01.01.2017 г. - 05.09.2018 г. вреди от продажбата на л.а. Фолксваген Туарег с рег. № ***** и на л.а. Киа Спортидж с рег. № *****, заедно със законната лихва от 07.01.2019 г. до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 27А от 27.10.2020 г., постановено по т.д. № 3/2019 г. по описа на Окръжен съд - Ямбол, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА П. П. П., ЕГН *****, от гр. Ямбол, ж.к. З.Р. № 14, вх. А, ет. 1, ап. 2, да заплати на “Т. Я.” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Ямбол 8600, ул. Д-р П. Б. № 2, ет. 3, сумата 371,29 лв. - разноси за въззивното производство съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА “Т. Ямбол” АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Ямбол 8600, ул. Д-р П. Б. № 2, ет. 3, да заплати на П. П. П., ЕГН *****, от гр. Ямбол, ж.к. З.Р. № 14, вх. А, ет. 1, ап. 2, съразмерно с отхвърлената част от иска, както следва: допълнително сумата 1379,314 лв. - разноси за първоинстанционното производство, допълнително сумата 33,47 лв. - разноси за обезпечителното производство и сумата 1753,40 лв. - разноси за въззивното производство.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____